ALICE OSWALD

Horpadás: vers egy majdnem kiszáradt folyóhoz

Kicsi és törött és egészen száraz –
egy csontból faragott római nimfa
a folyót próbálja előhívni a mészkőből

egészen kopott kifakult
a bal karja hiányzik és mindkét lábszára letört
egy csontból faragott római nimfa
a folyót próbálja előhívni a mészkőből

kimerülve végképp elcsigázva
egy csontból faragott római nimfa
nyelvének utolsó ismerője
a folyót próbálja előhívni a mészkőből

valahol kiszáradt fű suhog abba ne hagyd

egy csontból faragott római nimfa
erősen veszélyeztetve már
alig érthető kitartással
a folyót próbálja előhívni a mészkőből

valahol mintha kiszáradt fű suhogna abba ne hagyd

törékeny figura megbillent kancsóval
oldalra néz és önérzetesen mosolyog
hangja nincs neki csak sercegése van
mintha kiszáradt fű mozogna abba ne hagyd

* *Alice Oswald* (1966): Eliot-díjas brit költő. Oxfordban klasszikus irodalmat tanult, majd kertészként kezdett dolgozni. Anglia dél-nyugati részén, Devonban él férjével és három gyermekével. *Dunt (Horpadás)* című versét 2007-ben az év legjobb versének választották Nagy-Britanniában.

előrehajol folytatja
önti ki a kancsóból a színtiszta látszatot

halk kúszás hangja mintha egy nyúl rejtőzne –
olyan mélyen a roskadó fűben
hogy a fák közül kifutó róka
a hátára lép és eltűnik az éjben abba ne hagyd

előrehajol folytatja
önti ki a kancsóból a színtiszta látszatot
halkan kotyogó hangok
mintha a száraz fű inna titokban abba ne hagyd

halkan kotyogó hangok
mintha a száraz fű inna titokban abba ne hagyd

évek múlnak a lezárt üvegdobozban
és egy törékeny római csontszobor
megfosztva a környező világ zajától
a folyót igyekszik előhívni a mészkőből

halk csoszogás hangja mintha közeledne

évek múlnak a lezárt üvegdobozban
és egy csontból faragott római nimfa
a folyót igyekszik előhívni a mészkőből

halk csoszogás hangja mintha egy kiszáradt nő
alig járna a széles földeken
a ragyogást már kiszívták belőle
eggyé válik lassan a szürkülettel abba ne hagyd

halk csoszogás egy kattanás
kinyitja a templomajtót
valahol a távolban elzárt ének szól abba ne hagyd

zavart összesúgások egy elzárt gyülekezetben
nem tudják kihez imádkozzanak
szemek halk rebbenése abba ne hagyd

kicsi és törött és egészen száraz
egy csontból faragott római nimfa
könyörögve hívja a folyót a mészkőből

lassú botorkálás hangja egy majdnem
kiszáradt folyó alig halad a széles földeken
a ragyogást már kiszívták belőle
eggyé válik lassan a szürkülettel –
alig morajló hidegleléses végső kísérlet
több csalánnal mint vízzel abba ne hagyd

egy hangtalan tönkrement összeráncolt nő
a bal karja hiányzik és mindkét lábszára letört
a folyót próbálja előhívni a mészkőből

behorpadt összeszáradt
elhamvadt visszfénye a köveknek
jogaihoz ragaszkodó vergődő számkivetett –
cserbenhagyott áldozata
pocsolyának sárnak
nyomortanyák köpülő dézsájának
ahol a rákok szerszámait a felkavart iszap
mozdítja meg ha valaki egy követ kiemel

félresikerült másolata a széles folyásnak
küzdeni próbál habár sokat veszített
a hajót a kormánykereket a zsilipeket
a két féktelen vidrát menj tovább

azt beszélik igen azt mondják
hogy nagy esők idején
a völgyet elönti az ár
tehenek és fejőszékek
zúdulnak át a kerítéseken
és ha fagy jön előkerülnek a korcsolyák menj tovább

odavetett vázlat színek nélkül
feledésbe merült szép út a tengerhez
halak útja de már halak nélkül

Danyi Zoltán fordítása